

מאת יגאל לביב

יפת הפסיד מיליון לירות שטרלינג

הישראלי סיימון יפת, הידוע היטב בחוגי המהמרים בלונדון, הפסיד את כל הוננו כמיליון לירות שטרלינג, בעסקי נדל"ן. יפת עשה את הוננו הראשון במישחקי פוקר בבתי-קאזינו שונים בלונדון, וכן בעסקים עם אריה פרום, הנוכל הישראלי שהורשע על הוצאה במירמה של 70 מיליון מרקים בגרמניה. יפת עבר לעסקי נדל"ן, עשה כמיליון לירות שטרלינג. לפני כשנה רכש בית ישן בביוסטאר, בסכום של 279 אלף לירות שטרלינג, במטרה לשפצו ולמכרו ברווח. הוא הניח כי יקבל הלוואה מתקציב עירוני מיוחד לצרכי שיפוץ. אולם השיפוץ עלה יותר מהמתוכנן, והוא השקיע מכספיו יותר ממיליון לירות שטרלינג בבית, ונאלץ ללוות כספים רבים, ובכללם הלוואה של 250 אלף לירות שטרלינג מדו"ד שימלון, העוסק בנדל"ן בלונדון. לפני כמה שבועות נאלץ יפת למכור את הבית בהפסד של מיליון לירות שטרלינג.

אשתו של פת מסרבת להצעותיו

המשא-ומתן בין שרה-התעשיה גידעון לפת ובין אשתו אן, המנחלת את מיפעלי הקירור והאחסנה באשדוד, על מחירי איחסון הבשר הקפוא הממשלתי במחסנים, טרם הסתיים. אן פת אינה מקבלת את הצעות-המחיר של בעלה, ודורשת מחירים גבוהים יותר.

אן וגידעון פת האשה מסרבת לבעל

הם משה בורנשטיין ואן פת, אזרחית אמריקאית בעלת הרכוש מס' 321719.

לאחרונה הזמין השר פת כמויות גדולות של בשר קפוא, למרות עודפי העופות, וכל מחשני-הקירור מלאים בבשר עד אפס מקום. המחסנים מנצלים את המצב ודורשים מחיר של יותר ממאה לירות לקוב נפח איחסון לחודש, לעומת המחיר הקודם של כ-70 לירות.

ביקוש בגרמניה לסיוך משולב בישראל ומצרים

לישכת-התיירות הישראלית בפרנק-פורט מוצפת בפניות של סוכני-נסיעות ובזוגים, הרוצים לקנות תבילת-סיוך משולבת בישראל ומצרים — כך מסר מנהל הלישכה, יוסף קידר. לדבריו, מושך השילוב של ישראל המודרנית עם מצרים העתיקה את הגרמנים, שיש להם משיכה למידבר. גם כיום מהווה אילת נקודת-המשיכה העיקרית לגרמנים, ולישכת התיירות בגרמניה לוחצת להפעלת סיווריספארי מידבריים בנגב ומידבר יהודה, כתחליף לסיוור סיני, שהיו אטרקציה מרכזית לתיירים.

קידר מסר כי ב-1979 ביקרו בישראל 145 אלף תיירים מגרמניה, גידול של 11% לעומת השנה הקודמת. סיבה מרכזית להגברת התיירות בישראל היא ה"אינפלציה", הנותנת לתייר הגרמני תמורה גדולה יותר למרץ שלו, לעומת מקומות כספרד, איטליה ולצרפת. הבלתי-תייר, ה-

בל"ל רכש

51 מכוניות פרטיות

ב-1979

בשנת 1979 רכש "בנק לאומי" 51 מכוניות פרטיות עבור עובדיו הבכירים, רובם מדגמי "פורד קורטינה" ו"וולוו". הבנק שילם תמורתן 27.9 מיליון לירות. הבנק מכר משך השנה שבע מכוניות פרטיות. בסוף 1979 היו לבנק 88 מכוניות פרטיות, מילבד מכלי-רכב מיסחוריים ודו-שימושיים. לבנק 33 מכוניות דו-שימושיות, ועוד שלוש משאיות.

הוצאות התחזקה של כל המכוניות המוחזקות על-ידי הבנק היו ב-1979 בסך 3.9 מיליון לירות, ולזאת יש להוסיף 326.9 אלף לירות הוצאות רישוי ורדיו. החזקת מכוניות עלתה לבנק 33 אלף לירות לשנה.

מיפגש וייצמו

בהנהלה חדשה

מיסעדת מיפגש וייצמו, בפניית יהודה המכבי וייצמו בתל-אביב, הוחכרה לקבוצת משקיעים המיוצגת על-ידי יורם מקלובסקי ואלי שרשינסקי, אחיו של פתחיה שרשינסקי מזרוע-אפריקה. הקבוצה תשלם תמורת ההחכרה 1000 דולר לחודש.

קרב על תפקיד

נציג "אלי-על"

בלונדון

מקומו של חיים סנדרסון, נציג "אלי-על" בלונדון, הפורש בימים אלה, שהיה נראה כמוטבח לאשת-סידורו של מרדכי בן-ארי, לובה ווילק (המיש-נה למנכ"ל כיום), התפנה שוב. יושב-ראש מועצת-המנהלים, אברהם שביט, רוצה לתת את התפקיד לנציג "אלי-על" בגרמניה, יעקב ירון. בינתיים גם מבקש מנהלה המיסחרי של החברה בארצות-הברית, מוסיק יפה, את התפקיד לעצמו. יפה עבר לתפקיד באמריקה, תוך

נציג ירון לגרמניה

הבטחה להיות מס' 1 שם, מכיוון שלא הסתדר בישראל עם ירחמיאל שרם, שהיה סמנכ"ל למיסחר. זמן קצר אחרי מינוי יפה מונה שרם כמס' 1 בארצות-הברית, ומאז השניים אינם מסתדרים. בינתיים החליט שביט כי יעקב שני-דר, הממונה כיום על טיסות השכר ב"אלי-על", יהיה סמנכ"ל למיסחר של החברה.

במדינה

(המשך עמוד 31)

להתנחלויות ישראליות בגדה המערבית. הכריזו עליהן כעל פעולות בלתי-חוקיות. אולם פרשת חברון הגדישה את הסיאה. גם גדול הידעיים של ישראל בארצות-הברית אינו יכול אלא לראות בשלילת יהודים בלב העיר חברון מעשה של טרי-טרי. כאשר הדבר נעשה בעצם ימי הנזר-מליציה עם מצריים (ראה עמודים 39-38) נראה שירוף זה חמור שבעתיים. האמי ריקאים לא היו מוכנים לבודד את עצמם ולספוג מפלה דיפלומטית מוחצת. דווקא בשעה זו, רק בגלל טירוף מסוג זה. הם הצביעו במועצת-הביטחון בעד הצעת-ההחלטה, שחבטה מישראל לפרק את כל ההתנחלויות בגדה, ובכללה ירושלים, ושהביט עה צער על ישראל מגעה מראש-עיריית חברון להופיע לפני המועצה — מעשה אוילי שבודד את ישראל עוד יותר בדעת-הקהל.

בכרץ עמוק. כאשר ארצות-הברית מצר ביתה בעד החלטה המגנה בצורה כה בר-טה את ממשלת-ישראל, הלי זה סימן חמור. כאשר הדבר קורה בשנה של בחירות, זהו סימן חמור שבעתיים.

הדבר מוכיח כי הנשיא ג'ימי קארטר אינו סבור כי יהודי ארצות-הברית תומכים בממשלת-ישראל בפרשה זו — או שהגיע למסקנה ששוב אינו זקוק לתמיכת היהודים. אמנם, כשכאה התקפת הנגד הצפונית של המימסד היהודי, נסוג קארטר במיקצת והטיל את האשמה על נציגו באו"ם, דונאלד מקהנרי. אולם היתה זו נסיגה טקטית בלבד.

החלטת הבית-הלבן נועדה לשמש גם אות-אזהרה לישראל. הנשיא קארטר רוצה להשיג הישג מדיני בולט במיגור הישראלי-ערבי בקיץ זה. האיטראטגיה שלו לקראת הבחירות לנשיאות דורשת הישג כזה, בערך בחודש מאי, כדי לתת דחיפה נוספת למערכה שלו.

הישג כזה יכול לבוא רק במשא-ומתן על המימשל-העצמי הפלסטיני. אולם משא-ומתן זה תקוע עמוק בבוכ. אין שמץ של סיכוי שתושג התקדמות אמיתית כלשהי. מכיוון שעמדות שני הצדדים מנוגדות זו לזו באופן מוחלט. אך הנשיא קארטר רוצה להשיג לפחות התקדמות למראית-עין. גם זו מחייבת ויתור כלשהו מצד ממשלת-ישראל.

השבוע ניתן לישראל האות: לא רק דעת-הקהל המאוחדת של העולם כולו מתנגדת להרפתקה בחברון, אלא גם בעלת-הברית היחידה, ארצות-הברית.

מעבר לכך היה בהצבעה האמריקאית גם רמז לעתיד: אם ייבחר הנשיא ג'ימי קארטר לתקופת-כהונה נוספת — דבר שנראה השבוע כאפשרות סבירה — הוא עשוי להיות קארטר אחר, תקין יותר ומנוסה יותר. ביועד כי אינו יכול להיכרע בפעם נוספת. יהיה משוחרר או סופית מכל לחץ של הלווי היהודי, ויוכל לפעול במרחב כראות עיניו.

מיפלגות

הקרו ממשלכה לדרום

אלמונים ניסו לדרום את חושף שערוריית בין-ציון, והפקיד הככיר ניסה להשתיקן

עוד לפני שיצא לאור הספר עדות של אשר ידליו, כבר ניסה ח"כ הליכוד חולה-הפירסומים, מאיר כהן, לזכות בכותרות בעיתונים על חשבון הספר. כהן דרש שמבקר-המדינה והמישטרה יחקרו בגילויי ידליו על מיפלגת העבודה.

המישטרה לא חקרה, וגם מבקר-המדינה נמנע בינתיים מלחקור. הציבור קיבל את הדרישה כתעלול-פירסומת.

היה ברור כי ידליו אינו מגלה מאומה בספרו, וכי העובדות המעטות המופיעות בספר הן ידועות, נושנות ואינן מהוות גילוי.

אולם הזריות של כהן, שאילו הצטרף גם אלוף הפירסום-העצמי ח"כ אהוד אול"מרט, פגעה בעצב הרגיש של ראשי מיפלגת העבודה, שהיו שרויים במתח רב לקראת (המשך בעמוד 38)